

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

การศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาตำรา วารสาร งานวิจัย และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
2. สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
3. ศึกษาหลักสูตรในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปรากฏผลพอสรุปได้ดังนี้

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

1. วิชาภาษาไทยธุรกิจ 3 หน่วยกิต
เพื่อให้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียน การเขียนติดต่อทางราชการ การเขียนติดต่อทางธุรกิจ
ศึกษาเกี่ยวกับระเบียบและวิธีการเขียนอย่างกว้าง ๆ การเขียนติดต่อทางราชการ การเขียนบันทึก การเขียนรายงาน การเขียนติดต่อทางธุรกิจ และการเขียนเพื่อการประชาสัมพันธ์
2. วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 3 หน่วยกิต
เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้และมีโอกาสฝึกฝนในการใช้ภาษาไทยอย่างได้ผล

ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำ การใช้คำให้ถูกต้อง หลักและศิลปะในการเขียน หลักการอ่านเพื่อจับสาระสำคัญของข้อความอย่างมีวัตถุประสงค์ การสร้างย่อหน้า การถอดความ การใช้สำนวนโวหาร และวิธีต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่าน

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยสยาม

วิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต

มุ่งให้ศึกษาทางภาคทฤษฎีเพื่อเป็นการนำไปสู่ขั้นที่สำคัญ คือ ภาคปฏิบัติฝึกให้เกิดความชำนาญในการอ่าน ฟัง เขียน พูด ทั้งนี้โดยได้คำนึงถึงความลึกในเชิงความรู้ ความคิด ความสมเหตุสมผล ตลอดจนความสามารถในการใช้วิจารณ์โดยถูกต้อง พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักศึกษาได้อ่าน และวิจารณ์งานเขียนประเภทต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง วิธีดำเนินการสอนจะใช้หลักการอ่าน ฟัง เขียน พูด ให้เชื่อมโยงเกี่ยวสานกัน โดยเน้นหนักด้านการอ่านและเขียนเป็นสำคัญ

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

1. วิชาภาษาไทย 1 2 หน่วยกิต

ปฏิบัติการอ่าน ฟัง พูด เขียน โดยคำนึงถึงความรู้สึกในเรื่องความรู้ ความคิด ความสมเหตุสมผล การใช้วิจารณ์โดยถูกต้อง และส่งเสริมให้ได้อ่านและวิจารณ์งานเขียนประเภทต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง

2. วิชาภาษาไทย 2 2 หน่วยกิต

เป็นการศึกษาต่อเนื่องจาก "ภาษาไทย 1" โดยให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยศรีปทุม

1. วิชาการใช้ภาษาไทย 1 3 หน่วยกิต

ศึกษาภาคทฤษฎีเพื่อการนำไปสู่ขั้นที่สำคัญ คือ ภาคปฏิบัติ ฝึกให้เกิดทักษะในการสื่อความหมายโดยคำนึงถึงความลึกในเชิงความรู้ ความสมเหตุสมผล ตลอดจนความสามารถในการใช้วิจารณ์อย่างถูกต้อง และนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นฝึกทักษะในด้านการฟัง อ่าน เขียน ให้เชื่อมโยงเกี่ยวสานกันทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

2. วิชาการใช้ภาษาไทย 2 3 หน่วยกิต

ศึกษา เพื่อให้เห็นความสำคัญของภาษาในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ และเป็นเครื่องมือในการเรียนวิชาอื่น โดยคำนึงถึงความสมเหตุสมผล ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักศึกษาได้อ่านและวิจารณ์งานเขียนประเภทต่าง ๆ โดยเน้นในด้านการเขียนรายงาน การเขียนวิจารณ์และพูดเป็นสำคัญ

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

1. วิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต

เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาลักษณะสำคัญของภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษา และเป็นสื่อความนึกคิดให้ได้ผลสมความมุ่งหมาย

หัวข้อการศึกษาประกอบด้วย หลักการเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และฝึกทักษะทั้งสี่ให้มีความสามารถที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันทั้งในปัจจุบันและอนาคต

2. วิชาทักษะการใช้ภาษาไทย 1 3 หน่วยกิต

ศึกษาลักษณะของภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยมาตรฐานในปัจจุบัน ฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้ความเรียงร้อยแก้วเนื้อหาต่าง ๆ กัน เพื่อเสริมสร้างความคิดอย่างมีเหตุผล และความรอบรู้เชิงตรรกวิทยา ปรัชญา และสุนทรียศาสตร์ของภาษา

3. วิชาทักษะการใช้ภาษาไทย 2 3 หน่วยกิต

ศึกษาหลักการสื่อความหมายเพื่อเป็นแนวทาง พัฒนาทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ศึกษาหลักการฟังและเก็บใจความ และฝึกฟังการสนทนา การอภิปราย การบรรยาย การประชุมทางธุรกิจ รวมถึงการปรับปรุงบุคลิกภาพ และการใช้อากัปกิริยาอย่างเหมาะสม ศึกษาหลักการอ่าน และฝึกให้อ่านได้อย่างรวดเร็ว เข้าใจสามารถวิเคราะห์สาระสำคัญ ตลอดจนวิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ ศึกษาหลักการเขียนและฝึกเขียนและเตรียมเนื้อหาสาระที่จะเขียนในแบบต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเหมาะสม

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของสถาบันเทคโนโลยีสังคม

1. วิชาภาษาไทย 1 2 หน่วยกิต

ศึกษาหลักภาษาไทยที่สัมพันธ์กับการเขียน หลักการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น จดหมายราชการ บันทึกรายงานการประชุม ย่อความ เรียงความ บทความ สารคดี และรายงานทางวิชาการต่าง ๆ

2. วิชาภาษาไทย 2 2 หน่วยกิต

ศึกษาการใช้คำ สำนวน และการพูดในโอกาสต่าง ๆ เช่น การพูดแนะนำตนเอง การกล่าวอวยพร การแสดงความคิดเห็น การรายงาน ฯลฯ ตลอดจนฝึกทักษะในการฟังและการอ่านจับใจความ

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

1. วิชาการใช้ภาษาไทย 1 3 หน่วยกิต

ศึกษาภาษาไทยโดยเน้นหนักทักษะทางการฟัง และการอ่าน ฝึกการฟังให้นักศึกษาเก็บข้อความหรือตอบคำถาม ตลอดจนสังเกตการอ่านออกเสียงคำและประโยคอย่างถูกต้อง ฝึกการอ่านเพื่อเก็บความหมาย ฝึกการเขียนในด้านการใช้ถ้อยคำ และการสร้างรูปประโยค ตลอดจนการรู้จักเรียบเรียงประโยคและย่อหน้าสั้น ๆ

2. วิชาการใช้ภาษาไทย 2 3 หน่วยกิต

ศึกษาภาษาไทยโดยเน้นหนักทักษะทางการอ่านในเชิงวิจารณ์ วิเคราะห์ และวิพากษ์ เพื่อเสริมสร้างทักษะในด้านการเขียน ความเรียง บทความ รายงานทางวิชาการ โดยมุ่งหมายให้เกิดความต่อเนื่องระหว่างความเข้าใจและความคิดที่เกิดจากการอ่านกับการแสดงออกด้วยการเขียน ฝึกทักษะในด้านการฟัง และการพูดโดยให้นักศึกษาร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหนังสือที่กำหนดให้หรือข้อเขียนของนักศึกษา เพื่อให้เกิดบรรยากาศในการสนทนาและแลกเปลี่ยนความรู้และข้อคิดเห็น

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 3 หน่วยกิต

ศึกษาหลักเกณฑ์และศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารไปยังผู้อ่านและผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ ภาษาไทยในเชิงบรรยาย หลักภาษาสำหรับสื่อมวลชน การใช้ถ้อยคำ วลี และสำนวนต่าง ๆ เพื่อจูงใจ การสร้างคำขวัญ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมไทย

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของวิทยาลัยพยาบาล เซนต์หลุยส์

1. วิชาภาษาไทย 1 2 หน่วยกิต

ศึกษาความรู้ทั่วไปของภาษาไทย สภาพการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาไทยที่เหมาะสม ความสัมพันธ์ของภาษา การพูดแบบต่าง ๆ การปรากฏา การสนทนา อภิปรายหมู่ การฝึกฝนเพื่อทักษะทางภาษาและการรายงานปากเปล่า รวมทั้งวิธีการเขียนรายงานสั้น ๆ

2. วิชาภาษาไทย 2 2 หน่วยกิต

ศึกษาถึงวิธีการเขียนรายงาน บทความ สรุปความ ย่อความ และวิจารณ์
บทความ โดยการใช้ภาษา สำนวนภาษา และการสะกดคำยากที่ถูกต้อง

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของวิทยาลัยคริสเตียน

1. วิชาภาษาไทย 1 2 หน่วยกิต

บทวนหลักการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม ในการเขียนและการพูดในชุมชน
การใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมแก่โอกาสและบุคคล ศึกษาและฝึกการใช้ประโยคที่รัดกุม สละสลวย
ในการพูดและการเขียน และสามารถแก้ไขประโยคที่ไม่เหมาะสมได้ ส่งเสริมให้นักศึกษาได้อ่าน
ฟังและสามารถวิจารณ์ได้อย่างกว้างขวาง

2. วิชาภาษาไทย 2 2 หน่วยกิต

ศึกษาหลักการเขียนรายงานทางวิชาการและการเขียนรายงานอย่างย่อ
การเขียนความเรียงและบทความ คุณค่าและแนวความคิดของวรรณกรรมไทยในปัจจุบันและอดีต
โดยศึกษาเน้นลักษณะเปรียบเทียบ กำหนดหนังสืออ่านนอกเวลาประเภทร้อยแก้วที่มีสาระในเชิง
ปรัชญา สังคมวิทยา และสุนทรามัย

รายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของวิทยาลัยมิชชั่น

วิชาภาษาไทย 2 หน่วยกิต

ศึกษาหลักการสื่อความ การใช้วิจารณญาณในการฟัง การพูด และการอภิปราย
แบบต่าง ๆ การรายงานด้วยวาจา จิตวิทยาในการสนทนาเพื่อ เสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการ
ทำงานร่วมกัน เน้นการใช้คำให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ ลักษณะและระเบียบของภาษาไทย การเขียน
บันทึกการประชุม และการเขียนรายงานทางวิชาการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาคำรา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย การสัมภาษณ์
อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยและหลักสูตรในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐานของแต่ละสถาบันแล้ว
ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาสร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด เพื่อใช้ตามอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย
และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานแล้ว ลักษณะของแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน
ดังนี้คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้คำถามแบบตรวจคำตอบ (Check-list) และแบบเติมคำ (Completion)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) คำถามประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน
2. เนื้อหาวิชา
3. วิธีสอน
4. กิจกรรมการเรียนการสอน
5. สื่อการเรียนการสอน
6. การวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็น ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2. นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (รายชื่อปรากฏในภาคผนวก) ตรวจสอบเพื่อดูความเหมาะสมและความครอบคลุมของเนื้อหา แล้วนำกลับมาแก้ไขตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านได้เสนอแนะไว้ เช่น รวมจุดมุ่งหมายบางข้อเข้าด้วยกัน เรียงลำดับข้อคำถามใหม่ เรียบเรียงคำถามบางข้อใหม่ ปรับปรุงเรื่องการใช้ภาษาของข้อคำถามแต่ละข้อให้ใช้คำขึ้นต้นเหมือนกัน จะขึ้นต้นด้วยคำนามหรือคำกริยาที่ปรับให้เหมาะสม

3. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 10 คน และนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานแล้ว จำนวน 20 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรพบว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองใช้เข้าใจแบบสอบถามได้ดีเกือบทั้งหมด ยกเว้นเพียงข้อเดียวคือคำถามข้อ 13 ในเรื่องของเนื้อหาวิชาที่ผู้ตอบแบบสอบถามบางท่านตอบมาทั้ง 4 ข้อ จึงสอบถามดูถึงสาเหตุและหากปรับใหม่กำหนดเป็น 13.1, 13.2, 13.3 และ 13.4 ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าจะเข้าใจว่าให้เลือกตอบเพียงประเด็นเดียว จึงปรับปรุงข้อบกพร่องในเรื่องดังกล่าว นำผลการทดลองใช้กลับมาคำนวณหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้ค่าความเที่ยง 0.932 นับว่าเป็นค่าที่เหมาะสมมาก จึงนำแบบสอบถามดังกล่าวไปจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านจุดมุ่งหมาย	จำนวน	16	ข้อ
2. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านเนื้อหาวิชา	จำนวน	13	ข้อ
3. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านวิธีสอน	จำนวน	13	ข้อ
4. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน	จำนวน	24	ข้อ
5. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านสื่อการเรียนการสอน	จำนวน	21	ข้อ
6. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านการวัดและ ประเมินผล	จำนวน	21	ข้อ

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับและ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ที่เรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับแล้วใน สถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างประชากร ดังนี้

1. การสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นอาจารย์ ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับในสถาบัน อุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร 11 แห่ง โดยสุ่มมาร้อยละ 70 จากจำนวนอาจารย์ภาษาไทย ทั้งหมดของแต่ละแห่ง ได้ตัวอย่างประชากรที่เป็นอาจารย์ทั้งสิ้น 34 คน ดังรายละเอียดใน ตารางที่ 1

2. การสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษา ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบผสม (Multistage Sampling) จากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ใน กรุงเทพมหานครทั้งหมด สุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ยามาเน (Yamane 1973: 725)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

- เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = ขนาดของประชากร
 e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

กำหนดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับร้อยละ 5 (0.05)

ได้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาทั้งสิ้น 386 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรอาจารย์ภาษาไทยและกลุ่มตัวอย่างประชากร
 นักศึกษา จำแนกตามสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

สถาบันอุดมศึกษา เอกชน	จำนวนประชากร	ตัวอย่างประชากร	จำนวนประชากร	ตัวอย่างประชากร
	อาจารย์ภาษาไทย	อาจารย์ภาษาไทย	นักศึกษา	นักศึกษา
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	6	4	4,000	139
มหาวิทยาลัยสยาม	5	3	580	20
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	8	6	2,220	77
มหาวิทยาลัยศรีปทุม	3	2	780	27
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	11	8	2,190	76
สถาบันเทคโนโลยีสังคม	4	3	450	15
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	1	1	260	9
วิทยาลัยเกษมบัณฑิต	6	4	500	17
วิทยาลัยพยาบาล เซนต์หลุยส์	1	1	50	2
วิทยาลัยคริสเตียน	1	1	50	2
วิทยาลัยมิชชั่น	1	1	40	2
รวม	47	34	1,1120	386

รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาทั้งสิ้น 420 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อกับสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 11 แห่ง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร
2. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ไปติดต่อก่อนัดเวลาที่ให้นำแบบสอบถามมาส่งให้สถาบันต่าง ๆ ด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปส่งให้สถาบันต่าง ๆ ตามเวลานัดหมายด้วยตนเอง พร้อมกับนัด เวลาที่จะกลับมารับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง
4. แบบสอบถามที่ส่งไปยังอาจารย์ภาษาไทย จำนวน 34 ฉบับ ได้รับคืน 28 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 82.35 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป ส่วนแบบสอบถามที่ส่งไปยังนักศึกษา จำนวน 386 ฉบับ ได้รับคืน 364 ฉบับ แต่บางฉบับมีข้อบกพร่องตอบ ไม่ครบทุกข้อจึงคัดออก ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 339 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.82 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่แล้ววิเคราะห์ โดยหาค่าร้อยละ (Percentage) จากสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนคำตอบทั้งหมด}}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}} \times 100$$

แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่ามาวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 กำหนดน้ำหนักคะแนน (Weight) เป็น 4 ระดับ คือ

มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 4
มีความคิดเห็นในระดับมาก	มีค่าเท่ากับ 3
มีความคิดเห็นในระดับน้อย	มีค่าเท่ากับ 2
มีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1

2.2 คำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของค่าถามแต่ละข้อ โดยใช้สูตร

$$2.2.1 \quad \bar{X} = \frac{\sum fx}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต

$\sum fx$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนน

N แทน กลุ่มตัวอย่างประชากร

(John E. Freud 1981 : 61)

$$2.2.2 \quad S = \sqrt{\frac{n(\sum fx^2) - (\sum fx)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

$\sum fx$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนน

$\sum fx^2$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับกำลังสองของคะแนน

n แทน กลุ่มตัวอย่างประชากร

(John E. Freud 1981: 61)

การแปลความหมายของค่ามัชฌิมเลขคณิตที่คำนวณได้มีเกณฑ์ดังนี้

3.56 - 4.00 หมายถึง เหมาะสม หรือ ปฏิบัติ หรือ สำคัญมากที่สุด

2.56 - 3.55 หมายถึง เหมาะสม หรือ ปฏิบัติ หรือ สำคัญ มาก

1.56 - 2.55 หมายถึง เหมาะสม หรือ ปฏิบัติ หรือ สำคัญ น้อย

1.00 - 1.55 หมายถึง เหมาะสม หรือ ปฏิบัติ หรือ สำคัญ น้อยที่สุด

แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นปัญหาและข้อเสนอนั้นอื่น ๆ นำเสนอในรูปแบบความเรียงตามลำดับความถี่